

svarer. Det er ogsaa rigtigt; der blev beskikket en Forsvarer for de 3 — eller 4 var det vist; men Forsvareren beskikkes først, efter at Forhørene er afsluttede og det Materiale altsaa foreligger, som bliver Gjenstand for Bedømmelse. Forsvareren er beskikket og faar ikke noget stort Honorar for dette Arbejde; de paagældende ønskede ikke selv at antage en Forsvarer, formodentlig fordi de ikke havde Evne dertil og maaske heller ikke havde Kendskab til nogen, som de mente bedre kunde varetage deres Interesser end den offentlige Forsvarer, som blev beskikket. Det forekommer mig, at Forsvareren har taget sin Opgave ret let; han har slet ikke forsøgt i nogen som helst Henseende at føre Forsvar for Nr. 76 Sørensen; han har søgt at undskylde de andre, men jeg kan ikke se, at der er ført noget som helst Forsvar for Sørensen; og jeg indrømmer, at naar den, som skal forsvare ham, ikke har mere Kendskab til Sagen, end der fremgaar af Forhørsakterne, vil det ogsaa være ret haabløst for ham at forsøge et Forsvar. Derfor har jeg fundet Anledning til at oplyse, hvorledes denne Mand er blevet forfulgt, mens han var Soldat. Blandt dem, som har forfulgt ham ret skarpt, er denne Premierløjtnant Tonning, som jeg har omtalt. Saa sagde ganske vist den højtærede Minister, at det at overfalde Sergenten, fordi Løjtnanten har forfulgt den paagældende Rekrut, var for Smed at rette Bager, men der er et gammelt Ord, som siger: Som Herren er; saa følger ham Svende, og naar det nu har været saaledes, at Rekrutten er blevet forfulgt af en overordnet, og det Eksempel er blevet efterfulgt af de underordnede, forstaar man nok, at efterhaanden som Bitterheden opsamles i hans Sind, kommer endelig det Øjeblik, da han griber til at begaa den Handling, han selvfølgelig ikke skulde have begaaet, og som han ikke kan undgaa Straf for, hvad jeg ogsaa har indrømmet, men jeg mener, der er noget, som taler til Gunst for ham, og jeg haaber, den højtærede Minister vil tage det med i sine Overvejelser, naar han igen skal tage Beslutning om at forsøge at faa noget af den Straf, vedkommende Soldat er idømt, eftergivet. Jeg haaber, den højtærede Minister vil søge at forkorte Straffetiden saa meget for den paagældende unge Mand, som det er ham muligt, jeg tror ikke, der sker nogen Skade derved, hverken overfor Militæretaten eller overfor Retsbevidstheden i vort Folk, men at det tværtimod vil vække Tilfredshed i alle Kredse, om saa meget som muligt af den

haarde Straf, han er idømt, kan blive ham eftergivet.

S. Sørensen: Jeg vil gerne sige et Par Ord til den højtærede Indenrigsminister. Det maa bero paa en Misforstaaelse — om Skylden ligger hos den højtærede Minister eller hos mig, ved jeg ikke —, naar den højtærede Minister mener, at jeg har sagt, at de, hvis Andragende var indgivet til Landbrugsministeriet og ikke kommet frem her i Tinget, ikke skulde have nogen Erstatning. Jeg vilde netop understrege, at de ogsaa burde have noget, og jeg anbefaler dette. I øvrigt ved jeg nok, at Gangen er den, at naar man faar et Afslag i Ministeriet, kommer man her til Folketinget for at føre sin Sag frem, men da man ganske roligt havde ladet Andragendet ligge i Ministeriet, henvendte de vedkommende sig for nogle faa Dage siden til mig og bad mig undersøge Sagen. Det havde jeg jo let ved, da den nu kom frem her. Jeg vil netop anbefale, at ogsaa de Folk fra Holmslands Klit o.s.v. kommer i Betragtning, naar der skal ydes Erstatning.

Angaaende Spørgsmaalet om de økonomiske Forhold, hvorvidt Linien skal drages derefter, om Folk er mere eller mindre bemidlede, bliver vi ikke enige. Jeg mener, at alle skal nyde samme Ret. Med Hensyn til de 10,000 Kr. mener ogsaa jeg, at det er en kalkulatorisk Sum, og at der godt kan udbetales mere, idet den højtærede Minister i dette Tilfælde, saaledes som Folketinget stiller sig overfor denne Sag, kan være paa den sikre Side med Hensyn til eventuelle Efterbevillinger.

Hvorvidt man skal opfatte det som en Ret, de vedkommende har, eller kun som en hjælpende Haand, der rækkes dem, skal jeg ikke strides med Ministeren om, eftersom det Spørgsmaal ifølge Ministerens egne Ord vil komme til at foreligge senere. Det bliver til syvende og sidst et Retsspørgsmaal, som ikke kan afgøres af Folketinget.

K. M. Klausen: Jeg skal begynde med nogle Bemærkninger overfor den højtærede Forsvarsminister angaaende Bevillingen paa de 10,230 Kr. til Militærmusikken. Den højtærede Minister mente, at han havde sin Ryg fri, thi han havde Loven at støtte sig til. Det er meget sandt, at Loven har medført denne store Udgift; men hvem er Faderen, hvem er Ophavsmanden til denne Lov? Det er netop den højtærede Forsvarsminister, som stik imod de Aftaler og det, man havde ventet, da Militærlovene blev vedtaget, kom med For-